

По повод на една пропагандна кампания

Телевизионните зрители им натриха муцуните

Разказ на очевидец

От месеци Българската национална телевизия рекламираше една своя инициатива „Българските събития на двадесети век“. Замисълът, предполагам, е бил да се открие станалото в края на века, когато дойде „демократията“ и переходът към капитализъм у нас, като най-епохалното събитие в българската история.

Сеансът се състоя наскоро. Един водещ и неколцина журналисти на средна възраст по хронологичен списък на някои събития трябваше да докажат тезата. Казах на средна възраст, но сред тях имаше „стара муцуна“, която се похваля, че била царски кавалерийски офицер. При социализма прераснал в журналист. Опазил се до 21 век, да поживее при възврънатия любим негов капитализъм.

Събитията от списъка

Естествено, на едно от челните места бе т. нар. независимост. Всички европейски монархии знаеха за мерака на Фердинанд да стане от княз на цар като руския император. И той е станал. В това е блясъкът на дипломатическото събитие. Но мастити професори го украсиха и се помъчиха да го направят значим факт. Следваха войните след 1912 го-

дина. Според участващите в сбирката, предавана по националната телевизия, българският войник се бил като лъв, защото имал „идеал“. Нито зъб не беше обелен за сега, когато наемният български войник загива за чужди интереси в различни краища на света

Подборът на участниците и събитията

Да участват във въпросното предаване бяха поканени с малки изключения отявлени антикомунисти. Отделно телевизионните зрители трябваше да гласуват за всяко едно от събитията.

Антикомунистите от журналистите наблягаха на антикомунистически събития. На лице се яви голяма историческа пауза. Организаторите бяха „пропуснали“ Септемврийското въстание и идването на Цанков на власт, както и белия терор, когато след погрома бяха избити много светли български личности. „Пропуснали“ бяха и Лайпцигския процес, във връзка с който цял свят заговори за българина Георги Димитров и за неговата родина.

След това беше скочено на Втората световна война. Държавата ни участва в нея на страната на нацистката Германия. Това беше обяснено по идиотски начин. България нямало как да постъпи другояче. Нищо, че монархът беше уредил

лично с Хитлер цялата работа и изпрати тогавашния министър-председател да подпише тристранния пакт. Името на монарха трябва да се пази! То щедро бе разхвалено около спасяването на българските евреи и не се разбра за какво. Нищо, че израелците преди години магнаха неговото име от паметник за жертвите на холокоста. Именно монархът бе подписал мракобесния Закон за защита на държавата.

За Девети септември 1944 година се говореше приглушено и, според мен, страхливо. Сакън да не си помислят зрителите, че това е велика дата. Акцентува се на периода след него, на „стотиците хиляди жертви“ (?!), на лагерите край Белене, Ловеч и Скривена.

Изненадата за организаторите и участниците-антикомунисти дойде, когато обявиха резултатите от гласуването на зрителите. Те бяха избрали за най-голямо българско събитие на 20 век Девети септември 1944 година – над 24 на сто! С това несъизмерими 5-те, 7-те или 10-те процента на внушаваните събития.

Епилог

На другия ден са възложили на старата муцуна, ако може, малко да оправи работата. Той обаче я изклефещи още повече. Наруга гласувалите зрители. Но умрял кон не рита. Зрителите им натриха муцуните.

Доц. Никола ВЪТОВ

СОЦИАЛНА СПРАВЕДЛИВОСТ

Симеон МАРИНОВ

– Пръв ще ровя аз – Манго, втори инвалидът, после пенсионерът, безработният, даскалицата и последен – Шаро!

Тихомир ЙОРДАНОВ

ГРОБЪТ НА ХРИСТО БОТЙОВ

Когато подир онзи бой
на Вола
бездиханен Той
остана на земята гола
(съдба проклета!),
потърсихте за себе брод.
Къде погребяхте Поета?

– Заровихме го във сърцето
на българския род!

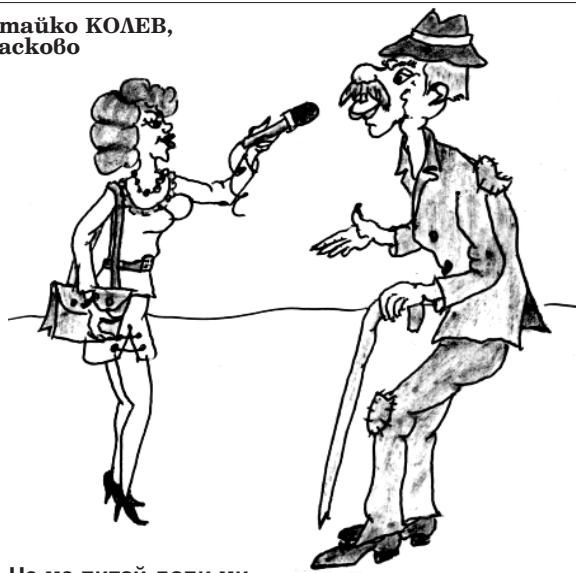
ВЪЗНЕСЕНИЕ

Изнесе кръста си до своята Голгота.
Син Божий! Назови го Христо Ботйов.

Над хълма свят мъгла припада гъста.
Сега е време да се отречеш от кръста.

В небесните селения Христос възлиза
със Верую в „единний, светъл комунизъм“.

Стайко КОЛЕВ,
Хасково

– Не ме питай дали ми е симпатичен Бойко, ами ме питай какъв ми е халът...

Невинни ли са

заглавията на жълтите вестници?

– „Любовница зарязва
Петър Вучков“;

– „Мариан Бачев не
може да понеса дебелата
си жена“;

– „В съня си видях нова
молитва и започнах
да лекувам“;

– „Червилото срещу
уроки“;

– „Сърп и чук за намиране
на работа“;

– „Чешмяна вода при
стрес“;

– „Принцът на Пловдив
кръшка с танцьорки“;

– „От осми клас не съм
се подстригвала толкова
късо“;

– „Лихварят изрод от Бургас
с имоти за милиони“;

– „Той вече вдига самолета
всяка вечер“;

– „Отново слаби след
празниците“;

– „Мира Добрева купува
обувки на мъжа си“;

– „Азис иска пет деца“

Писмо до редакцията

По пътеките на здравната каса

Аз съм жена от село. Наложи ми се в края на предишната година да вляза в болница за изследвания. Това сега май е по-лесно, отколкото за лекуване. А да не говорим за излекуване...

Казах, че във вторник става седмичната визитация, в която участва и

професорът. Във вторник отрано измиха подовете, отрано стъкнаха системите, но банята остана пак заключена със секретна брава.

Попитах медицинската сестра, дето държеше ключа, и тя показа завидно познаване на хигиеничните навици от началото на

миналия век.

– Докато си вкъщи, ден не се къпеш всеки ден? Нали ви знам – подмивате се само. И тоалетната става за това. Ще изтърпиш няколко дена без баня...

Професорът преглеждаше всички пациенти. Той поне говореше на „вие“. Погледна ми резултатите

от кръвната картина и кардиограмата и реши:

– Здрава сте като камък. В петък ще ви изпишат.

Изглежда, че професорът е загрижен за здравната статистика. Да не би болните да се окажат повече от здравите, както си е в действителност.

Банята остана заключена,

а тоалетната – отворена. То какво да влизаш в тоалетна при тези варени макарони и брашнени сосове на картофени яхнии.

В петък ме изписаха. Но в епикриза ми пишеше, че ме изписват в събота. Така е – в това безпаричие за болниците, ден по-дир ден се събират иконо-

мии.

Служителката, която ми сложи печат на епикриза, ме утеши:

– През 2010 щели да правят някои почивни станции на болници за долекуване...

Недялка ХРИСТОВА,
бивша учителка,
а сега – пациент